

עֲזָרִי מִעַם הַשָּׁם עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת בְּשַׁלַּח

תוֹכֵן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תִּשּׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלֵת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפָרֵי הַזֹּהַר, סְפָרִים מִיַּחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשַׁלַּחַן הַשַּׁבָּת, וְכָף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפָר מִדְּהִים בְּהַמְשִׁכִּים מִשְׁנֵי בַּעֲלֵי תִּשּׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא.
- ח. מִזְכֵּה הָרַבִּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קָדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מִקְדָּשִׁית וְצִדְקַת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסִתָּה, וְלִהְיוֹת קָשׁוּר לְנִשְׁמַת הָרֶשֶׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיעַ"א.

וַיֵּצֵא לְאֹרֶז עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעֲיַת "בֵּית שְׁמוֹשׁ תוֹבֵב" א

תִּשְׁרִי תִשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

**מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א**

**MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin**

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

**אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק**

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

תּוֹכַן הָעֲנִיָּיִם

- ה. אור הזהר המחלק.....
- ז. הסכמות ומכתבים (המשך).....
- ט. שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א.....
- יא. שבת בו תשוב.....
- טו. זהר על מעלות ושמירת השבת וימים טובים.....
- יט. פשרות תפלין ומזוזות.....
- כא. השבת בישראל כהלכתה.....
- כג. ספרי הזהר.....
- כה. מפני מה הסתיר הקב"ה מפעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?.....
- כז. בעיר קראקא.....
- כט. מזפה הרבים כהלכתה.....
- לא. אגרות הזהר.....

הגאון הצדיק רבי עקיבא אייגר העניש לאיש אחד שבנה בשבת קודש

הגאון הקדוש רבי רבי עקיבא אייגר זצ"ל כל ימי ישיבתו בק' פרידלאנד, לא היה איש אשר ימרה את דבריו, פעם היתה בעיר פרידלאנד שריפה גדולה, לעת הזאת היה שם הגאון ההוא בק' ליסא שנקרא לבוא שמה כאשר שבק חיים חמיו הגביר רבי איצק מרגליות לתקן סדר עזבונו, בשובו לביתו גזר אומר שכל הנשרפים אשר יבנו מחדש יהיו נזהרים להתנות בקאנטראקט שיעשו עם הבונים שביום השבת ויום טוב יהיו בטלים ממלאכה נגד דבר קצוב שיתחייב אדון הבית בעד יום השבת להשלים נזק הבונה והפועלים.

איש לא נפקד אשר לא שמע לקולו, כי אם אחד מיוחד בעם אשר היה בעירו היותר נכבד, היותר עשיר, הוא לא פנה לזה, כי אמר יבנה ביתו בקרוב.

כאשר הגיע שבת הראשון אחר שהחלו לבנות, וכל הבתים שבתו ממלאכה בלעדי בית זה הגביר, ותהום העיר, והקול בא לאזן הגאון, שלח אליו, והשמיט עצמו כי שיח וכי שיג לו, או הוא ישן, כליל שבת שלאחריו, שלח אל השמש המכריז כרוז כתב בכתב ידו הקדושה, והרבה לדבר בענין איסור זה ושגוזר אומר שלא יעשה כן עוד, וסיים וכל הפורץ גדר ישכנו נחש, הוא הגביר הנזכר לעיל לא הוטב לבו בזה.

שבת לאחריו כאשר הוכרז שוב כזה, ויתמרמר הגביר, והוא היה לעת הזאת ראש על הראשים המנהיגים, ונתן פקודה להשמש המכריז שכל כרוז שיובא לידו להכריז להראות לו מתחלה הכרוז, ואם הוא יתן לו רשיון אז יוכל להכריז.

כהקף הימים והגיע יום ערב שבת קודש והגאון שלח שוב כרוז בפעם בפעם ויבוא אליו השמש להגיב לו מפקודת ראש המנהיג ולדעת מה יעשה, השיבו, אתה לא תעשה נגד פקודתו לך והראהו הכרוז, והודיעני מה ענה לך כאשר הבאת הכרוז אליו, עשה חריטה על תיבות הסיום "וכל הפורץ גדר וכו'" הלך השמש להודיע להגאון הנזכר לעיל, אמר אם כן הנח הכתב ולך לשלום. מה עשה ביום השבת דרש בבית הכנסת, ובתוך הדרוש הרבה לדבר מזה בהתלהבות גדול, וקרא הכרוז בפומבי והוסיף בו דברים ואמר שהוא

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000
ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

פרק א ענף ב

רבי שמעון בר יוחאי ובנו שמחו לקראתכם בקרובתכם זהר על מערתם
ורבי שמעון בר יוחאי ובנו שמחו לקראתכם בקרובתכם זהר על מערתם ובכפר
הסמוך להם וכו' ובכך תדע פי הם שמחים מאד בקרובתכם זהר על מערתם או
בכפר הסמוך להם ואם תתמידו לקרות כן יגלו לכם רזין עלאין וכלהו רמזין
בזהר. (מגיד מישרים פרשת אמר)

הזהר ותקונים נשמת התורה

עין שם גדל החיוב לעסק בסוד הזהר ותקונים והם נשמת התורה ובזה יזכה
לאסתכלא בנשמתא לנשמתא דברים עתיקים וכו'. (הדרת מלך חלק ג' דף רמז.)

על למוד הפרדס אם היה יכול ללמד ולא למד לא יוכל להתעלם בעבור
לתקן את אשר ענת אלא צריך לבוא בגלגול ממש
ומצות עשה הגדולה של למוד התורה צריך להיות בארבעה דרכים שבה
הנקראים פרדס רוצה לומר פשט רמז דרוש סוד. וזה לשון הקדוש האר"י
לוריא זכרוננו לברכה ועל למוד הפרדס אם היה יכול ללמד ולא למד לא יוכל
להתעלם בעבור לתקן את אשר ענת אלא צריך לבוא בגלגול ממש. עד כאן
לשוננו. בפרט נזר התורה היא חכמת הקבלה אשר רב העולם פורשים ממנה
באמרם במה שהרשית התבונן, ואין לה עסק בנסתרות, אתה שלח נא ידך ואחז
בזה אם אתה מסגל לתורה הזאת ומיניה לא תזוץ, כי מי שלא טעם טעם חכמה
זו לא ראה מאורות מימיו והולך בחשך.

האומר די לי בנגלות איני רוצה בנסתרות טוב ליה דלא אפרי בעלמא
ואזי להם לבריות מעלבונה של התורה הזאת והאומר די לי בנגלות איני רוצה
בנסתרות טוב ליה דלא אפרי בעלמא כמו שאמרנו בתקונים (תקון מג) זה לשוננו:
מאן דאסתלק קבלה וחקמתה מאוריתא דבעל פה ומאוריתא דכתב וגרים דלא
ישתדלון בהון ואמר דלא אית אלא פשט באוריתא ובתלמודא בודאי כאלו היה

אֶסְתַּלַּק נִבְעִיעוּ מִהֵוּא נֶהָר וּמִהֵוּא גֶן וְיִי לִי טֹב לִיָּה דְלָא אֶתְבָּרִי בְעֵלְמָא וְלָא יוֹלִיף הֵהוּא אֹרִיָתָא דָּא תַחֲשֹׁב לִיָּה כְּאֵלּוּ חֲזַר עֲלֵמָא לְתוֹהוּ וּבִהוּ וְגָרִים עֲנִיּוֹת לְעֵלְמָא וְאַרְךְ גְּלוּתָא. עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

וּכְתַב בְּעַל סֵפֶר 'וַיִּקְהַל מֹשֶׁה' שְׁכֻנַּת זֶה הַמֶּאֱמָר הוּא לְבָאָר גְּדֵל הָעוּוֹן שֶׁל אוֹתָן הָאֲנָשִׁים הַגֹּרְמִים מִנִּיעָה לְאוֹתָם הַרוֹצִים לְלַמֵּד חֻכְמַת הַקְּבִלָּה בְּסִבְרוֹת טַעֲנוּתֵיהֶם הַמְזִיפִים. (וַיִּבְדֹּף י.) זֶה לְשׁוֹנוֹ חֻמַּת הַשֵּׁם מְלֵאֲתִי וְקִנְיַת הַשֵּׁם צְבָאוֹת קִנְיַתִּי וְהַמְכָּשְׁלָה הַזֹּאת אֵינְנָה תַחַת יַד הַהֲמוֹן בְּלִבָּד אֶךְ יַד הַסְּגָנִים וְהַחֲכָמִים מִתַּחֲכָמִים בְּדַעְתָּם בְּמֶרֶד וּמַעַל הַזֹּאת וְלֹא זֶה בְּלִבָּד שְׂמוּאֵלִים בִּידִיעַת הָאֱלֻקוֹת אֲלֵא אִף זֶה הַתַּחֲלִילוֹ לְבָזוֹת וּלְגַנוֹת הַחֻכְמָה הַזֶּה בַּחֲשָׁךְ יִלְכוּ וּבַחֲשָׁךְ שְׂמִם יִכְסֶּה עַל שְׂפָעָרָם פִּיהֶם וְאָמְרוּ יִדְנוּ רָמָה בְּנִגְלָה מֶה לָּנוּ לַחֲכָמָה הַזֹּאת דִּי לָנוּ בַּפְּשׁוּטִי הַתּוֹרָה עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

מֵאֵן דְּאוֹלִיף רִזִּין דְּאוֹרִיָתָא אִיקָרִי בִּן לְמִלְכָּא וּלְמִטְרוֹנִיָתָא וְעִיִּיל בְּלֵא בְּרֹא וְאִית לִיָּה רְשׁוּת וְהוֹרְמָנָא לְחַפְשׁ בְּגַנְזִי דְּמִלְכָּא אֲמַנְס אָנוּ מְחִיבִים וּמְשַׁבְּעִים וְעוֹמְדִים לְלַמֵּד זֹאת הַחֻכְמָה הָאֲמִתִּית כְּמוֹ שְׂאֲמְרוּ בְּזֶהָר פְּרִשְׁת תְּרוּמָה (דִּף קסא) זֶה לְשׁוֹנוֹ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לָהּ, לְנִשְׁמָתָא, וְאוֹמִי לָהּ, דְּכַד תִּיחֹות לְהֵאִי עֲלֵמָא דְּתַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרִיָתָא לְמַנְדַּע לִיָּה, וּלְמַנְדַּע בְּרָזָא דְּמֵהִימְנוּתָא. דְּכָל מֵאֵן דִּהְיִי בֵּהֵאִי עֲלֵמָא, וְלֹא אֲשַׁתַּדֵּל לְמַנְדַּע לִיָּה, טֹב לִיָּה דְּלֵא יִתְבָּרִי. עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ. וּבִזְכוּת וּבִכְחַ הַלְמוּד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִצָּא מִן הַגְּלוּת, לֹא בְּזוּלַת זֶה הַלְמוּד, כְּאֲשֶׁר אָמְרוּ בְּרַעֲיָא מֵהִימְנָא (פְּרִשְׁת נשא) זֶה לְשׁוֹנוֹ: בֵּהֵאִי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיְהוּ סֵפֶר הַזֶּהָר, מִן זֹהֲרָא דְּאִימָא עֲלָאָה תִּשְׁוּבָה. בְּאֵלִין לֹא צָרִיךְ נִסְיוֹן, וּבְגִין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מֵאִילָנָא דְּחַיִּי, דְּאִיְהוּ הַאי סֵפֶר הַזֶּהָר, יִפְקוֹן בִּיָּה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי וִיתְקַיִים בְּהוֹן, (דְּבָרִים לב) "בְּדֵד יִנְחֶנּוּ עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

וְגִדּוֹל שְׂכָר לְמוּד הַזֶּה יוֹתֵר מִשְׂאָר כָּל הַתּוֹרָה וְכָל הַמִּצְוֹת וְגִדּוֹל שְׂכָר לְמוּד הַזֶּה יוֹתֵר מִשְׂאָר כָּל הַתּוֹרָה וְכָל הַמִּצְוֹת, כְּמוֹ שְׂאֲמְרוּ בְּזֶהָר (פְּרִשְׁת וִירָא) זֶה לְשׁוֹנוֹ: וְלִית אֲתֵר פְּנִימָאָה בְּכָל אֵינּוֹן כְּאֵינּוֹן דִּידְעִי רָזָא דְּמֵאֲרִיְהוֹן וְיִדְעִי לְאֶתְדַּבְּקָא בְּהוּ בְּכָל יוֹמָא, עַל אֵלִין כְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה סד) עֵין לֹא רָאֲתָה אֱלֹהִים זִוְלָתָךְ יַעֲשֶׂה, וְאֵלִין עֲאֵלִין כָּל תַּרְעִי דְּלַעֲיָלָא וְלִית מֵאֵן דִּימְחִי בִּידְהוֹן, זַכָּאָה חוֹלְקִיְהוֹן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאִתִּי, עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

הַסְפָּמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשְׁרָ)

שנת תשל"ה

משה שטערן

**אב"ד דעברעצין ונייהייזל יצ"ו בעהמ"ח שו"ת באר משה ה"ח
בלאאמו"ר הרא"ש, בעמ"ח ספרי גפי אש ומליצי אש וש"ס
ברוקלין יע"א**

בעזה"ת

אל מע"כ ידידינו הרב המופלא ומופלג בהפלגת חכמים ונבונים זי"ר יפר"ת לוחם
מלחמת ה' בגבורה כש"ת מו"ה שלו' יהודה גראסס שליט"א.
אחרי תת שלו'.

בשמחה שמעתי שמע"כ הד"ת נ"י עוסק במלאכת הקודש להוציא לאור עולם
קונטרסים גדולים וקטנים בענינים העומדים על הפרק אצלינו וראשם מגיע השמימה.
ובחר ללקט ציצים ופרחים מספרי רבותינו גדולי הראשונים עד אחרון שבאחרונים
במצות שבנ"א דשים בעקביהם שזנוחי' בימים אחרונים באין מובן איך ולמה, כגון מצות
מזוזה שהכל קונים מסוחרים שבעוה"ר רובם, אם בעזה"ת אין כולם, קונים מהבא
בידיהם ומוכרים לאחינו בתור כשר עצהיו"ט, ורחמנא שזיב לן כמעט כל המזוזות פסולין,
וכן ציצית כמעט אין אדם חוקר ודורש אחריהן מי עשאן ואיך עשו אותן ומבטן מי יצאו
והמכשלה גדולה. וגם לרבות במאכלי אסורין שנמסרו כשרותן לידי בעלי כיסין ובכל
זויות יפנה ואין דורש ומבקש וכצאן לטבח יובל הכל נכנסין ומי יודע מה הן אוכלים,
וכבר נשאלתי על מקומות אלו שאחר חקירה ודרישה נודע שהאכילו בכלים אסורים
אם מי שנכשל שם צריך לעשות תשובה ככל אוכל איסורין בשוגג או דינם כאונס כיון
שסמכו על ההשגחה, וביררתי בתשובה באריכות דדינם ככל הנכשל בפשיעות כי חלילה
לסמוך על השגחתם. ויפה עושה הד"ת נ"י לצעוק על דבר זה ולעורר לב אחינו בני"י
שיזרזו עצמן להדר בעניני' אלו בזהירות יתירה ואל יסמכו עצמם על הודעה בעלמא.
וגם בעניני שחיטה ובדיקות לקט מתשו' גדולי המורים דברים מועילים טובים ונכונים
אמת לאמיתם.

ומה ששאל ממני בענין אכילת אגוז (וואלנאט בלשון המדינה) בימי הקיץ, האמת
אגיד כי לפלא בעיני שגם חרדים לדבר ה' אוכלים אגוז בימי הקיץ וידענא מבית אבי
מורי הגאון הצ"ח זצ"ל שמעולם לא אכלנו אגוז משבועות עד הוש"ר מאגוזים הישנים
מחשש מילבן (תולעים קטנים) וכן נהגו אחריו כל שיראת שמים נוגע ללבם ופלא בעיני

שכאן במדינת ארצה"ב שחשש המילבן הוא ק"ו בן ק"ו מיוראפ, גם יראים ושלמים אוכלים אגוז. ואלו שנהגו היו לאכול אגוז בין שבועות להוש"ר היו מעבירין אותם באש כדי לשרוף המילבן אם היו באגוזים, ודע דאכילת אגוזים שונים כמו אגוז סתם (וואלנאט בלשון המדינה) או "קעשענאטס" או "היזלנאטס" "פינאטס" וכיוצ"ב מטוגנים בשמן (געפרעגלט) שאוכלים במדינתנו מאוד צריכים להיות נזהר שיהיו מטוגנים בשמן כשר כי יש חשש גדול בלא"ה והעיד לפני עד נאמן שבעיניו ראה איך שהיו במקום אחד מטגנים אגוזים בשומן (בחלב) שהוא בזול הרבה יותר משמן.

ומה שסומכין על השגחת א. יו, רחמנא שזיב לן מהאי דעתא דהלא אין בעלי הא. יו. נוהגים בדרך רבותינו ואבותינו הק' זכ"ע ואיך נסמוך עליהם, שומו שמים איך ירדנו מאה ואלף מדרגות לאחרנית?

ועוד צריכים להיות נזהר לסנן הטעם היטב אם מבשלים טעם מהעלטה פוד טעם שאינם בכיסים, מהאי טעמא דנמצאים בהם מילבין אם מונחים חדשים חדשים בחנויות, וכן קמח אורז (רייז) וכיוצ"ב.

עכ"פ ההתעוררות בענין הכשרות הכרח מאוד וכמעט מוכרח "כאזיר לנשימה" ושכרו כפול מן שמיא, כי כל ענין כשרות והשגחת מאכלים הבאים לתוך מטבח כל איש ואיש הוא מכאיב לב, ה' יעזרינו למען שמו לעשות ולתקן מה דאפשר לתקן ואם לא אפשר אצל ההמון עם כי כבר דשו בדבר וכהיתר דמיא להו עכ"פ נתקן גודא אצלינו יוצאי יוראפ אחר המלחמה אחר הגירוש הנורא בצער גדול ועגמת נפש מכל מה שאנו רואים סביבותינו, אחתום בצפי' לחסדי ורחמי ה', בכלל ובפרט.

ימי הסליחות שנת תשל"ה לפ"ק פה ברוקלין יצ"ו
משה שטערן

המשך מעמוד ד

מובטח מי שימרה דברו ויבנה בשבת, שלא יתקיים הבית ההוא, בכל זאת הגביר לא הטה אצנו, ובנה בית גדול לתלפיות, והבונים עשו מלאכתם גם ביום השבת, והיה זה הבית מבחר הבתים בגודל ובנוי בכל העיר.

ואחר עבור איזה שנים והנה תקרה אחת אשר בקירות הבית נפלה ונשברה, והיה בפתע פתאום, כי הרימה שלטה בה ונרקבה, וקראו לבונה אומן מומחה לבדוק, ויחפש וימצא את כל תקרת הבית וכל עץ אשר בבית ובכל היציעים, כולו שלט בו הרקב, ויאמר מהרו וצאו מן הבית, והוצרך לחדש הבנין מראש עד סוף, והיה לנס, כי כל הבנים הנבנים בשנה אחת עם בית זה כולם בריאים וטובים, ועץ מיער אחד הסמוך לעיר כרתו, והנה הבית הזה חרוב נחרב, והכירו כי הצדיק גזר בדרושו ברב חימום אשר בערה בו, והקדוש ברוך הוא קיים, והבית הזה אחרי הבנותו שנית, מכרו הגביר ההוא לאחד מבני העיר, כי ירא לשבת יותר בבית הזה.

שְׁלַחן עֶרְוֶה הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחֵבֵר וְרַמְ"א

מְחֵלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֶר הַלְמוּד לְשַׁבַּת פְּרָשַׁת בְּשַׁלַּח

גופו ולצורך מקומו אסור ויש מי שהתיר ולא נראה דבריו. הגה: ויש אומרים דמי שהוא איסטניס והנר מאיס עליו מותר להוציאו דהוי לדידיה כגרף של רעי והמחמיר לא הפסיד (מרדכי ריש ביצה):

ג. לטלטל נר על ידי שנותניו עליו לחם בשבת אסור ואם נתן עליו הלחם מבעוד יום יש מי שמתיר לטלטלו בשבת על ידי לחם זה ואין לסמוך עליו: ד. אם התנה מערב שבת על נר זה שיטלטלנו משיכבה מותר לטלטלו אחר שכבה. הגה: ויש אומרים דלא מהני תנאי וכן נוהגין במדינות אלו ודין התנאי עיין לקמן סימן תרל"ח (הגהות אשרי פרק כירה ורבינו ירוחם חלק ב' וכל בו) ונוהגין לטלטלו על ידי אינו יהודי ואין בזה משום איסור אמירה לאינו יהודי הואיל והמנהג כך הוי כאלו התנה עליו מתחלה ושרי. כן נראה לי:

ה. נר שהדליקו בשבת לחיה ולחולה וילדה החיה ונתרפא החולה מותר לטלטלו אם כבה והוא הדין למדליק בשבת בשוגג וכבה שמותר לטלטלו:

ו. נר שלא הדליקו בו באותה שבת אפילו הוא של חרס דמאיש ואפילו הוא של נפט דמסריח מותר לטלטלו דמוקצה מחמת מיאוס מותר:

ז. מגורה בין גדולה בין קטנה אם היא של פרקים אין מטלטלין אותה דחיישינן שמא תפול ותתפרק ויחזירנה ונמצא עושה כלי ואפילו אם אינה של פרקים אלא יש בה חריצים סביב ודומה לשל פרקים אסור לטלטלה:

סימן רפ - תשמיש המטה בשבת,

ובו ב' סעיפים

א. תשמיש המטה מתענוגי שבת הוא לפיכך עונת תלמידי חכמים הבריאיים מליל שבת לליל שבת:

ב. מותר לבעול לכתחלה בתולה בשבת ואין בו משום חובל ולא משום צער לה:

סימן רפא - שלא יכרע בולך אנחנו מודים,

ובו סעיף אחד

א. אין לשחות בולך לבדך אנחנו מודים שאין

המשך סימן רעז - שלא לגרום כיבוי הנר

ב. אסור לפתוח הדלת כנגד המדורה שהיא קרובה קצת אל הדלת ואפילו אין שם אלא רוח מצויה אבל אם היה פתוח כנגדה מותר לסגרו ואין בו משום מכבה:

ג. שכח נר על הטבלא מנער את הטבלא והוא נופל אפילו אם הוא דולק רק שלא יכוין לכבותו. הגה: וטוב לעשותו על ידי אינו יהודי במקום שאינו צריך כל כך (כל בו), ובלבד שיהא נר של שעוה וכיוצא בו או שלא יהא בו שמן אבל אם יש בו שמן אי אפשר שלא יקרבונו אל הפתילה ונמצא מבעיר. ואם הניחו עליה מדעת אסור לנערה שהרי הטבלא היא בסיס (פירוש דבר הנושא דבר אחר תרגום ואת כנו וית בסיסה) לדבר האסור. הגה: ומכל מקום מותר ליגע בטבלא הואיל ואינו מטלטל הנר והוא הדין שמותר ליגע במנורה שבבית הכנסת והנרות דולקות עליו ובלבד שלא ינענע (מרדכי פרק כ"ב):

ד. מותר להניח נר של שבת מבעוד יום על גבי אילן וידלק שם בשבת דליכא למיחש דלכשיכבה לשקליה מיניה ונמצא משתמש במחובר אבל אין מניחין נר של יום טוב על גבי אילן דשקיל ומנח ליה ונמצא משתמש באילן:

ה. מותר לכפות קערה על גבי הנר בשבת כדי שלא יאחזו האור בקורה:

סימן רעח - שיכול לכבות הנר בשביל החולה,

ובו סעיף אחד

א. מותר לכבות הנר בשביל שיישן החולה שיש בו סכנה:

סימן רעט - דיני טלטול הנר בשבת,

ובו ז' סעיפים

א. נר שהדליקו בו באותה שבת אף על פי שכבה אסור לטלטלו וכן מותר השמן שכבר שהדליקו בו באותה שבת אסור לטלטלו ולהסתפק ממנו באותה שבת:

ב. נר זה שאמרנו שאסור לטלטלו אפילו לצורך

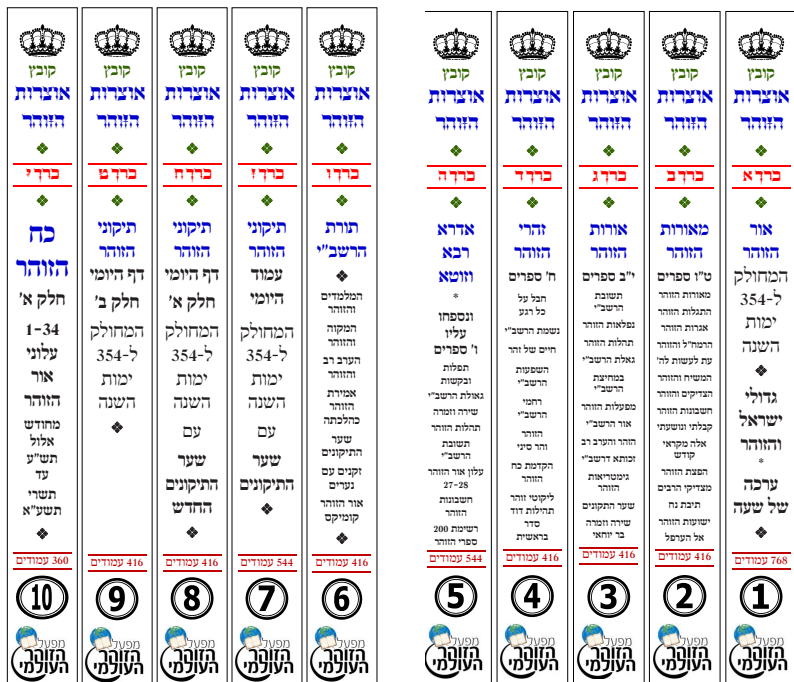

זהר
השבת

א. מוציאין ספר תורה וקורין בו שבעה ואם רצה להוסיף מוסיף. הגה: והוא הדין ביום טוב מותר להוסיף על מנין הקרואים (רמב"ם פרק י"ב מהלכות תפלה ותשובת מהר"ם ובית יוסף) ויש אומרים דביום טוב אין להוסיף (ר"ן פרק הקורא) וכן נהגו במדינות אלו מלבד בשמחת

בקרוּב יופיע בעז"ה - לתרומות ולהנצחות: 054-8436784

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שְׂכָר וְעוֹנֶשׁ: - מְזוּהָר הַקָּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קִבְלָה ש"ס
וּמִדְרָשִׁים וְסִפְרֵי פֶעֶל שֵׁם טוֹב

יראת העונש היא השער שבה יכנס לעבודת ה'

ונראה בכל זה, שבהתחלת לימוד התורה ועשיית המצות, צריך האדם להקדים טרם בואו להתחיל לעבוד השם יתברך לשום מול פניו יראת העונש שם יעבור חס ושלום על איזה עבירה יענש ביסורים גדולים ונוראים, וכמו כן צריך האדם להרגיל את עצמו תמיד שיראת עונש יהי' תמיד לנגד עיניו, והיא השער הראשון שעל ידי זה יכנס לעבודת ה', ובלא זה אי אפשר כמו שאי אפשר לבנות בית בלתי יסוד, והירא יראת העונש זוכה לאהבה, שעושה רצונו יתברך שמו מאהבה, ומשם זוכה אל יראת הרוממות בגין דהוא רב ושלט עיקרא ושרשא דכל עלמין, ובזה"ק יציא איתא לעולם יכנס אדם שיעור שני פתחים ויתפלל, שיכנס לשני הפתחים אלו ליראת העונש ואהבה, ועל ידי זה יוכל להתפלל ביראת הרוממות.

הערות

פו'. ובספר אמרי ש"י כתב שהיהודי הקדוש מפרשיסחא זצ"ל היה מחותנו של הרב הקדוש רבי דוד מלעלוב זצ"ל, וקודם לכן היה תלמידו, והרב הקדוש רבי דוד מלעלוב הביא אותו אל החוזה הקדוש מלובלין זצ"ל. בעיקר נסע היהודי לרבי דוד, כדי ללמוד ממנו מידת אהבת ישראל. לתכלית זו סבב עם רבי דוד בכפרים ובעיירות, כדי להסתכל במעשיו, וללמוד מדבריו ומידותיו.

פעם אחת באו בדרך נסיעתם לכפר אחד. רבי דוד, שהיה הוגה תמיד באהבת ישראל, סר מיד לביתו של היהודי שדר בכפר, כדי לדרוש בשלומו של אדם מישראל. היהודי שהיה עיף ויגע מטורח הדרך, ישב בחוץ לנוח קצת. שהה רבי דוד הרבה זמן אצל היהודי הכפרי, וכשחזר, שאלהו היהודי, למה שהה שם כל כך. השיבו רבי דוד:

- מצאתי בבית היהודי אב ובנו. האב עושה איזה מלאכה, והבן מוכיח את אביו על שמתעצל במלאכתו, מוכיח ואומר לו: אבא! לולא יראתי את האלקים הייתי הורג אותך על עצלותך! וכשראיתי את יראת האלקים של אותו יהודי, נשארתי שם, ולא יכולתי להיפרד מהר מירא שמים כזה.

פו'. עיין זהר ויקרא (דף ח' ע"ב): לעולם יכנס אדם שיעור שני פתחים וכו' ויצלי צלותי', כאן רמז למה שאמר דוד (תהלים כ"ד) שאו שערים ראשיכם, שירותא דדרגין חסד ופחד ואינון פתחין דעלמא.

ובזה אתי שפיר שרבה קאי על יראת העונש, לכן אמר האדם שיש בו תורה ואין בו יראת שמים דומה לגזבר שמסרו לו המפתחות הפנימיות ומפתחות החיצונות לא מסרו לו, שלגבי יראת העונש התורה היא פנימיות, ומכל מקום אם כבר יש בידו יראת העונש ולומד תורה ואין כוונתו שעל ידי תורה יבוא ליראה הפנימיות, זו גם כן דרך לא טוב, ועל זה מכריז ר' ינאי חבל על דלית לי' דרתא, היינו יראה הפנימית, ותרעא לדרתא עביד, שלגבי יראה הפנימית התורה היא השער ליכנס בהי'. לכן כתיב ראשית חכמה יראת ה', שצריך שתקדים יראת העונש לכל דבר. והא דאמרינן אין בור ירא חטא, היינו יראת הרוממות.

על ידי יראת העונש יזכה לעבוד את ה' מאהבה

וזהו פירוש הפסוק ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלהיך ללכת בכל דרכיו, פירוש, כשתתחיל ללכת בכל דרכיו תקדים היראה תחלה, היינו יראת העונש, ולאהבה אותו, פירוש, ועל ידי זה תזכה לעבוד את ה' בכל לבבך ובכל נפשך מאהבה, וממילא תבוא על ידם ליראת הרוממות. ומקשה הגמרא אטו יראה מילתא זוטרתא היא, אפילו יראת העונש אינו מילתא זוטרתא היא, ותריץ, אין לגבי משה מילתא זוטרתא היא, פירוש לגבי משה שהשיג יראת הרוממות הי' יודע שיראת העונש היא מילתא זוטרא אפילו לשאר בני אדם, אך מי שעדיין לא נכנס בה דומה עליו ככלי גדול, אבל באמת הוא נקל להשיג אותה לכל מי שיחזור אחרי' ודו"ק, עד כאן לשונו.

הערות

יז. עיין ספר תניא קדישא ספכ"ג, וזה לשונו: ועל יראה גדולה זו אמרו אם אין חכמה אין יראה והתורה נקראת אצלה תרעא לדרתא כמו שאמר במקום אחר, עד כאן לשונו.

"הראנו בבנינו שמחנו בתקונו"

נחל לכיש 24/8, בית שמש
054-843-6784

מזמור לחודה

קדם מעלת ידידנו הנכבד והמפואר פטרון הספר

"זהר השבת"

מוה"ר יעקב שלום שליט"א

בזכותו יזכו אלפים ורבבות ללמוד בספר זהר השבת ויעשו נחת רוח קדם מארי שמיא וארעה, ועל ידו נזכה להשפעות טובות מלעילה לתתא, על ידי שבני ישראל יעסקו בזוהר ביום השבת ששניה אחת היא כמו 28,000 שנה תורה. [ועוד, ועוד, עיין בספר "אור הזוהר - ערכה של שעה"]. זכות רבי שמעון בר יוחאי ע"ה ודאי תגן עליו שיזכה להשפעות טובות, חיי אריכי, בני בריכי, ומזוני רויחי, וסיעתא דשמיא, פרנסה וכלכלה חיים ועושר וכבוד וכל טוב סלה.

ובזכות זה יעזור השי"ת שיזכה הוא וכל משפחתו:

ר' יעקב שלום בן רות, זוגתו לאה קילא בת חנה אהובה,
ובניהם: ב' שרה שירה, ב' ברוך מרדכי, ב' נתנאל חיים, ב' חיה זיסל,
ב' רחל מרים, ב' יהודה זאב שיחיו עמו"ש,

**לשמור השבת כהלכתה בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה,
אמן כן יהי רצון.**

המוציאים לאור

זֶהָר עַל מַעֲלַת וְשִׁמִּירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

תשעת העולים

וסוד הדבר - הדרגות העליונות
הללו הן נקראות פרשה אחת, ואחר
כך יוצאות מהן תשע דרגות
שנאחזות כאחד, ומשום כך תשעה
אנשים; שלשה במנחה בשבת,
ושלשה ביום שני, ושלשה ביום
חמישי. הרי תשעה.

ובספר של רב ייבא סבא, במנחה
בשבת הרי התעוררות של שמאל,
והנקדה התחתונה באותו צד
השמאל מקבלת סוד התורה. אז
באותה שעה נוסעת מצד שמאל,
ומשלה אנו קוראים.

שהרי היא עומדת בסוד של תשע
(ספירות), וקוראים תשעה, והם ששה
של חל ושלשה בשעה שהשמאל
מתעורר בשבת, ולהכליל הכל
כאחד. והיא מתעטרת בהם בשלשה
צדדים, כמו שלשת הצדדים
העליונים שהם כלל של פרשת
השבת. אשרי חלקו של מי שזוכה
לכבוד השבת. אשריו בשני
העולמות, בעולם הזה ובעולם הבא.

תשעת העולים

ורזא דמלה, אלון דרגין עלאין,
אינון אקרון פרשתא חדא,
ולבתר נפקין מנייהו תשע דרגין,
דאתאחדן בחדא, ובגין כך תשעה
גוברין, תלת בשבתא במנחה, ותלת
ביומא תניינא, ותלת ביומא חמשא,
הא תשעה.

ובספרא דרב ייבא סבא, במנחה
בשבתא, הא אתער רזא
דשמאלא, ונקודה תתאה, ביהוא
סטרא דשמאלא, מקבלא רזא
דאורייתא, בדין ביהיא שעתא, נטלא
מסטרא דשמאלא, ומדיליה קרינן.

דהא איהי קיימא ברזא דתשע, (נ"א
ספרא) וקרינן תשע, ואינון
שית דחול, ותלת בשעתא דאתער
שמאלא בשבתא, ולא תכללא כלל
בחדא. ואיהי מתעטרא ביהו, בתלת
סטריין, בגוונא דתלת סטריין עלאין,
דאינון כללא דפרשתא דשבתא.
זכאה חולקיה מאן דזכי ליקרא
דשבתא, זכאה איהו בתריין עלמין,
בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

כְּתָר יִתְנוּ

(חלק ג רמ"ב, א ר"מ)

וּתְנֵאִין וְאַמְרֵאִין, כָּל מוֹסְפִין
 דְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים,
 כָּל מוֹסֵף דְּאַמְרֵינָן בֵּיהּ כְּתָר, מִזְהָא
 אֲשֶׁתְּמוֹדְעִין. וְכָל צְלוֹתֵין דְּיִשְׂרָאֵל,
 רִיחָא דְלֵהוֹן, פְּרִיחָא (שיר השירים ג)
 דְּמִזֹּר וּלְבוֹנָה וְכָל אַבְקַת רוּכָל, בְּשָׂאָר
 יוֹמִין. אַבְל בְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים,
 חָשִׁיב עָלֶיהָ מְכַל מִינֵי בְּשָׁמִים.

כְּתָר יִתְנוּ

וּתְנֵאִים וְאַמְרֵאִים, כָּל מוֹסְפִים שֶׁל
 שַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, כָּל מוֹסֵף
 שְׂאוּמְרִים בּוֹ כְּתָר - מִכָּאן נִוְדָּעִים.
 וְכָל תְּפִלוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, רִיחֹן כְּרִיחַ
 שֶׁל (שיר השירים ג) מִזֹּר וּלְבוֹנָה וְכָל
 אַבְקַת רוּכָל, בְּשָׂאָר יָמִים. אַבְל
 בְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים חָשׁוּב עָלָיו
 מִינֵי בְּשָׁמִים.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

(תקוני זהר ל"ד, א)

וְכַד בַּר נֶשׁ מִצְלִי, צְרִיךְ בְּקִדְמִיתָא
 לְנַחְתָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 דְּאִיהוּ יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְלִיהּ
 אֲמַרִין שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבְּתוֹת
 וַיָּמִין טָבִין, בְּגִין דְּיוֹמִין דְּחֹל תִּרְעָא
 דְּהִיבְלָא פְּנִימָאָה אִיהִי סְתִימָא, הָדָא
 הוּא דְּכְתִיב (יחזקאל מו א) כֹּה אָמַר
 אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית
 הַפְּנִה קָדִים יְהִיהַ סְגוּר שְׁשַׁת יָמִי
 חֲמֻעָשָׁה, וְאַמַּאי בְּגִין דְּמַטְטְרוֹן שְׁלִיט
 עָלֶיהָ, וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת דְּיִיתִי בַּעֲלָהּ
 יִפְתַּח, וְכֵן בְּיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּבְגִין
 דָּא, כַּד נַחֲתִית בַּר נֶשׁ יְהו"ה בְּקִרְיַת
 שְׁמַע, צְרִיךְ לְנַחְתָּא לִיהּ בְּאַדְנִי,
 דְּאִיהוּ בְּפִימִיָּה, וּבְגִין דָּא אֲדֹנָי שְׁפָתַי
 תִּפְתַּח וְפִי יַגִּיד תִּהְלֶלְתָּךְ.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

וּכְשֶׁאֲדָם מִתְפַּלֵּל, צְרִיךְ בְּהַתְחֵלָה
 לְהוֹרִיד אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא
 יְהו"ה, בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְאֵין אֲמַרִים
 שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבְּתוֹת וַיָּמִים
 טוֹבִים, מִשּׁוּם שְׁבִימִים שֶׁל חַל, שְׁעַר
 הַהִיכָל הַפְּנִימִי הוּא סְתוּם. זֶהוּ
 שְׁכָתוֹב כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר
 הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנִה קָדִים יְהִיהַ
 סְגוּר שְׁשַׁת יָמִי חֲמֻעָשָׁה, וְלָמָּה?
 מִשּׁוּם שְׁמַטְטְרוֹן שׁוֹלֵט עָלֵיהֶם,
 וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׂבִיבָא בַּעֲלָהּ יִפְתַּח, וְכֵן
 בְּיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּמִשּׁוּם זֶה,
 כְּשֶׁמְוִרִיד אָדָם יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע,
 צְרִיךְ לְהוֹרִיד אוֹתוֹ בְּאַדְנִי, שֶׁהוּא
 כְּפִיו, וּמִשּׁוּם זֶה אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתַּח
 וְפִי יַגִּיד תִּהְלֶלְתָּךְ.

כְּשָׁרוֹת תְּפִלִּין וּמְזֻזוֹת ”וְהָיָה לְאוֹת עַל יָדְכָה וּלְטוֹטָפֶת בֵּין עֵינֶיךָ”

(שמות יג, טז)

❧ סימן ד ❧

**כמה רבבות מאחב"י היו מניחים כל יום תפילין פסולים,
שהבתים לא היו מרובעות**

בספר מחקר סת"ם דף נה (חלק א') מובא וזה לשונו:
בשנת תשל"ה יצא מודעה בנדון הבתים הפסולים ב"מזריח לכשרות",
בארצות הברית, (ירחון דהתאחדות הקהלות²), על מה שנתוודע שבארצנו
הקדושה המכשולות הגדולות בענין הבתים של התפילין, שבעל הבית שעוסק
בענין עשיית הבתים, הוציא מכשול גדול מתחת ידו, שרוב הבתים שעשה
נמרחו עם טיח, ותהום כל העיר, וכולם רצו לרבנים לשאול שאלות על
התפילין שלהם, והרבנים הגדולים פסקו שהתפילין פסולים.

ואלו שמותיהם:

הגאון בעל מנחת יצחק זצ"ל, גאב"ד פאפא זצ"ל, גאב"ד צעלים זצ"ל, גאב"ד
קאפיט זצ"ל, גאב"ד שארמאש זצ"ל, יבלח"ט הגאון בעל שבט הלוי
שליט"א, הגאון בעל משנה הלכות שליט"א, ועוד. גם כ"ק אדמו"ר מקלויזנבורג
זצוק"ל כתב תשובה באריכות לאיסור על הבתים האלו. וב"ה ישראל קדושים
הם, שמאז שנתפרסם הענין לא האמינו כבר לאף אחד, ולקחו רק בתים לבנים,
שרואים בחוש שלא טחו אותם בטיח. ומאז נתברו בעזרת השם יתברך עוד
כמה אברכים יראים ושלימים שעושים בתים על צד היותר טוב, וכעת יכולים
לקנות אצל אברכים אלו, אבל צריכים לברר מי המה הנאמנים.

ג. שנה ב', קונטרס י' (כרך ב'), אלול-תשרי תשל"ה-ל"ו.
ד. עיין להלן במודעה אות ג'.

❧ סימן ה ❧

נוסח המודעה שנרפסה ב"מדריך לבשרות"

זה לשון המודעה שנתפרמה בשנת תשל"ה ב"מדריך לבשרות": היות שבזמן האחרון נפרץ גם בין אנ"ש המדקדקים במצוות, שקונים תפילין ומזוזות מן הבא בידם, ומחמת חסרון ידיעה נכשלים לפעמים במצוות עשה דאורייתא, כמה שנעבדו על ידי אנשים ירא שמים שנעשו בתחילה באופן שיש חשש בכשרותם. על כן ראינו לנכון להודיע לאנ"ש המדקדקים במצוות שיהי' בלי שום פקפוק, ובפרט במצות עשה דאורייתא שנוהגת בכל יום ויום, שיזהרו על כל פנים בכל הדברים שאזכור להלן. והגם שאי אפשר להעמיד הדת על תילה, מכל מקום במה דאפשר צריכים להזהר:

(א) **שלא לקנות תפילין ומזוזות רק מסופר מובהק שהוא ירא שמים**, וכן לא יקנה בתים רק מאומן מומחה שהוא ירא שמים ועושה הכל על פי הוראת מורה צדק. ודלא כההמון שדי להם שיהי' "היימישער און חסידישער איד", אבל באמת צריך שיהי' נעשה הכל על פי הוראת מורה צדק.

(ב) **שלא לדקדק במחירים**, רק ישלם כפי אשר יושת עליו, כדי שיהיו כשרים ומהודרים אפי' למהדרין מן המהדרין.

(ג) **כשקונה בתים**, יזהר לראותן כשהם עדיין לבנים, כדי שלא יהי' טיח או דבק במקום שמעכב לריבועי ולשלימות הבתים, וכדי שיהי' נראה החריץ

ה. ועיין מנחת חינוך סימן תכ"ג בסופו שכתב, וזה לשונו: וכן נראה אפשר, דגבי מזוזה, דבכל רגע עובר בעשה, הוא חמור יותר, כסברת הר"ן ביומא גבי פקוח נפש דלאו חמור מסקילה, והבאנו כמה פעמים בחלק זה. וגם לענין תשובה אפשר דחמור מטעם הזה, ואין להאריך ע"ז, עכ"ל.

ו. עיין משנה ברורה (הלכות תפילין סימן ל"ב סעיף ל"ט) שכתב אודות גודל החומרא שיהיו מרובעין כדין. וזה לשונו השו"ע שם: וצריך לרבע מקום מושבן וגם הבתים, עכ"ל. וכתב על זה במשנה ברורה שם (ס"ק קע"ז), וזה לשונו: מושבן – והוא התיתורא, דהיינו שיחתוך המעברתא מב' צדדיו כדי שיהא ניכר ריבוע התיתורא, וכדלקמן בסי' מ"ד. וצריך להשגיח מאוד על זה כי כל זה מעכב אפילו בדיעבד. וגם יש להשגיח בענין התפירה, כי מחמת שהסופרים עושיו נקבים גדולים קצת, נמשר החוט לצדדיו ועי"ז היו התפירות

בין בית לבית במקומם ממש. ודלא כמו שעושין הרבה, שאחר שמשחירין את הבתים עושים חריץ שלא במקומו כדי שיהי' נאה ומהודר יותר.

ד) שכל הדברים שצריכים להעשות, יהיו נעשים רק על ידי עבודת יד, בלא שום מאשין י'.

ה) השי"ן של הבתים יהי' נעשה בידים, על ידי צבת, ולא על ידי דפוס, כדי לצאת דעת המחמירין שסוברין שזהו נקרא חק תוכות.

וזה לשונו הקול סופרים (באגרת שכ' לאחיו באות ט'): וכאשר תסדר תפילין, תמדוד מקודם ריבוע הבתים, כי אין לסמוך על חזקת אומן, כי עינינו רואות עד היכן מגיע חזקתן, כי בתחילה היו עושין הסופרים גם הבתים, מה שאין כן עתה. גם ישלחו לך הבתים לבנים, למען תוכל לראות מה נעשה בהן, אם אין בהם נקבים, וכל שכן שלא יהי' מוטחים בטיחה עבה שיש בה ממש, עכ"ל. וכ"ז נכתב בדור הקדום, וכל שכן עכשיו שבודאי צריכים להזהר על כל פנים בכל הנ"ל.

❧ סימץ ו ❧

המזוזות שיש לנו - האם הם באמת בשרים?

אנו מלמדים את בנינו לנשק את המזוזה בכל ערב קודם השינה, ואומרים להם שהמזוזה היא שמירה על הבית, כמרומו בשם שד"י שעל גבי המזוזה, שהוא ראשי תיבות ש'ומר ד'לתות י'שראל (או ש'ומר ד'ירת י'שראל). אמנם לזה נחוץ מאוד לדעת אם המזוזה היא באמת כשרה. וכמו שכתב בדרכי משה (יו"ד סימן רפ"ו אות ד', מהמרדכי בשם מהר"ם), וזה לשונו: מובטח אני, שכל בית מתוקן במזוזה כהלכתה, אין שום מזיק יכול לשלוט בו, עכ"ל.

שוות בריבוע, זה נכנס וזה יוצא. והתיתורא צריכה להיות מרובע בין מלמעלה ובין מלמטה. ועכשיו בעוונותינו הרבים הרבה שאין משגיחין על תפיליהן שיהיו מרובעין כדין, אפילו המדקדקין במצוות יש שאין משגיחין כי אם על ראש הבתים שיהיו מרובעין ואין משגיחין על התיתורא ועל התפירות שהוא גם כן מעיקר הדין, והוא דבר הנקל לתקן, עכ"ל.

ז. לכתחילה.

ובסידור האריז"ל (מצות מזוזה) כתב, וזה לשונו: **צריך לבדוק המזוזה שתהי' כשירה תמיד, שאז הבית ניצל משדים ומרוחות רעות, עכ"ל.** וכעין זה כתב גם כן בספר הגן ודרך משה שנעתק לעיל ("ח"א אות כ"ה), בענין "סוד מזוז"ת אותיות ז"ז מו"ת", "שזז והולך מהחדר שיש בו מזוזה כשרה", עכ"ל. ועיי"ש סיפור נפלא.

אבל בעוונותינו הרבים 70% אחוז מהמזוזות בזמנינו הם פסולים. והבנים צריכים לעורר את הוריהם מענין גדול זה. כי הרבה פעמים אין יודעים ואין מרגישים בזה, שרוב המזוזות הקטנות שמוכרים כהיום בחנויות הספרים וכדומה פסולים המה.

❦ סימן ז ❦

מעשה נורא מספר הגן ודרך משה

זה לשון ספר הגן ודרך משה (ליום אחד עשר - דף י"ח סע"א ואילך): ואין אני יכול להתאפק מלהודיע לכם המעשה במדינת פיהם, שהכה הרעמים וברק בתוך בית יהודי אחד בארץ אצל מזוזות הבית בלי שום היזק, וכאשר באתי לעיר ההוא לבדוק המזוזות כמנהגי, סיפר לי היהודי הנ"ל את המאורע. אמרתי לו: שמא המזוזה היא פסולה, אמר לי: זה ימים מועטים שקניתי את המזוזה. אמרתי לו אף על פי כן. ובדקתי אותה ומצאתי חסר הפסוק למען ירבו וכו'. על כן יזהר כל אחד לבדוק מזוזותיו אף אם הם חדשים מקרוב באו, עכ"ל.

❦ סימן ח ❦

מעשה נורא מאוירון שנפל עם 179 בני אדם ורק 5 יהודים ניצלו

מעשה נורא במדינת ארגענטינא: מטוס שהיו עליו 179 בני אדם, התרסק בהיותו בגובה עשרת אלפים רגל. בין נוסעי המטוס הזה היו גם ששה אנשים מאחינו בני ישראל (רב אחד, משגיח אחד ועוד ארבע יהודים). והנה **חמשה מבין ששה היהודים הללו נשארו בחיים.** אחד מהם נמצא על האילן, בלי שום היזק בעז"ה, א' מהם הי' גם כן על האילן, אבל רגלו האחת נשברה ל"ע, ושלושה מהם היו על הר גבוה עם פצעים קלים, והששי נהרג אז לא עלינו.

ח. כתיבת יד הרה"ק ר' אברהם שמשון ז"ל, בן רבינו בעל תולדות יעקב יוסף ז"ל. דפוס-צילום, בני-ברק תשנ"ה. המשך בעמוד כו

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

קסג. בַּעַת שְׁאָדָם רָגִיל לַשַּׁבָּת בְּעֵין שָׁם, כִּךְ לְאַחַר מוֹתוֹ מוֹצִיאִין אוֹתוֹ מִן הַגִּיהֶנֶם, גַּם אִם הוֹסִיף בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת מְאַחֲרִין אוֹתוֹ שָׁם לְהַכְנִיסוֹ (סודי רזא).

קסד. כְּצַבֵּעַ הַלְבוּשִׁים שְׁאָדָם לוֹבֵשׁ בַּשַּׁבָּת בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּךְ מִמֶּשׁ הַלְבוּשׁ אַחֲרֵי פְטִירָתוֹ בִּימֵי שַׁבָּת וּמוֹעֵד (ילקוט ראובני בראשית, ס"ח תתשכ"ט).

קסה. שַׁבָּת קֹדֶשׁ הִיא הָאוֹת הַגָּדוֹל וְכו', לְמַעַן יֵדְעוּ כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ד' כָּל מַה שֶּׁבָּרָא בַשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וּלְפִי שֶׁהוּא עֶקֶר גָּדוֹל בְּאֻמוֹנָה לְהֶאֱמִין שֶׁהַקֹּב"ה בָּרָא הָעוֹלָם, וְאַנְחָנוּ עֲבָדָיו וְחִיבִין לְעַבְדּוֹ בְּגוֹפָנוּ וּנְשֻׁמָּתָנוּ כִּי הוּא הַמֶּחִי לְכָל, וּמִשְׁגִּיחַ עַל כָּל וְנוֹתֵן לָחֶם לְכָל, וּבִידּוֹ לְהַמִּית וּלְהַחֲיֹת כִּי הוּא הַבּוֹרֵא הַיּוֹצֵר וְהַעוֹשֶׂה, וְלִכֵּן בָּאָה הָאֲזִהְרָה הַזֹּאת עַל שַׁבָּת י"ב פְּעָמִים (זכרו תורת משה סימן א).

קסו. כִּינן שֶׁמֶאֱדָ גְדוּלָּה קֹדֶשֶׁת הַשַּׁבָּת לְכֵן רָצָה הַקֹּב"ה לְזַכּוֹת אוֹתָנוּ שְׁנִזְכֶּה כָּלֵנוּ לְנִשְׁמָה יְתֵרָה וּקְדוּשָׁה יְתֵרָה בַּשַּׁבָּת, וְלִכֵּן צִוָּה אוֹתָנוּ לַשַּׁבָּת בַּיּוֹם הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה וּלְכַבְּדוֹ וּלְעַנּוֹ, עַד שֶׁאֲמָרוּ שְׁקוּלָה שַׁבָּת נֶגֶד כָּל הַתּוֹרָה, וְכָל הַמְּשֻׁמֶּר שַׁבָּת כְּהַלְכָתוֹ מוֹחֲלִין לוֹ כָּל עֲוֹנוֹתָיו, וְהַמְּחַלֵּל שַׁבָּת כְּעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, וְלִכֵּן מְחִיבִין אֲנַחְנוּ לְכַבֵּד יוֹם הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה (שם אות ג).

קסז. יְכוֹל הָאָדָם לְהִתְבּוֹנֵן וּלְנַסּוֹת כִּי כַּאֲשֶׁר יִכְנֹן הָאָדָם אֶת דַּעְתּוֹ וְתַהֲיָה יִרְאֵת ד' בְּלִבּוֹ בְּאֻמָּת וְהִיזוּ מַעֲשָׂיו רְצוּיִים אֲזַי בּוֹדָאֵי לְאַחַר שֶׁטָּבֵל בְּעָרֵב שַׁבָּת בְּכוֹנֵנָה רְצוּי לְקַבֵּל קֹדֶשֶׁת שַׁבָּת יִבִּין בְּדַעְתּוֹ שְׁנִתּוּסָף לוֹ נִשְׁמָה יְתֵרָה כִּי יִרְגִּישׁ בְּנַפְשׁוֹ יִרְאֵת הָרוֹמְמוֹת שֶׁבָּאָה לוֹ עַד שֶׁתִּבְעֶר בּוֹ אֶהְבֵּת וִירְאֵת ד', וְזֶה בְּדוּק וּמְנִסָּה מִפְּמָה אֲנָשִׁים כְּמָה פְּעָמִים בְּלֹא שׁוּם סִפֵּק, אֲבָל כְּשֶׁאֵין נִשְׁמָתוֹ טְהוֹרָה אֲזַי לֹא יִרְגִּישׁ בְּקֹדֶשֶׁת שַׁבָּת (שם אות ב).

קסח. מִי שֶׁשׁוּמֵר שַׁבָּת כְּהַלְכָתָהּ וּמוֹסִיף מַחֲל אֶל הַקֹּדֶשׁ גּוֹרֵם שְׁמִטָּהר הַטָּמֵא (קרבן שבת פ"ב באמצע).

קסט. בְּכָל מוֹצָאֵי שַׁבָּת נִכְנָס אֵלֵיהֶם לִגְן וַיּוֹשֶׁב תַּחַת עֵץ הַחַיִּים וְכוֹתֵב זְכוּתוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹמְרִים שַׁבָּת (אליהו רבה סימן רצ"ה אות ט).

קע. ב' מיני תוספות קדשת שבת נתוסף ביום השבת האחד היא על ידי כוונת התפלה, והב' היא על ידי כוונת הסעדות, וכנגד תוספות קדשת שבת מבחי התפלות אנו אומרים במוצאי שבת ויהי נעם ועל ידי זה ממשיכין נעם העליון בכל תפלות השבוע, וכנגד תוספות קדשת שבת מבחי הסעדות אנו עושים סעדה ד' במוצאי שבת להמשיך אור קדשת סעדת שבת לכל סעדות ימי החל (שעה"כ דף ס"ג למהרח"ו ז"ל).

קעא. בסעדת ליל שבת ותפלתו מתברכין יום א' וב', בתפלת וסעדת שחרית יום ג' וד', בתפלת וסעדת מנחה יום ה' ו' (ילקוט ראובני בשלח בשם האריז"ל).

קעב. מי שהוא שבע ונפשו קצה באכילה ושתיה מכל מקום ידחק את עצמו, ובזה ינצל שלא יצטרך לאכל מאכלים ומשקים מי המרים לרפואה (אורחות יושר פ"י, יפל"ל סימן ש' אות א').

קעג. סגלה לנשים שלא יתקשו בלדתן שיאכלו בכל מוצאי שבת קדש איזה דבר לשם מצות סעדת מלוה מלכה ועל ידי זה ילדו בנקל בעזרת ה' יתברך (דברי יצחק אות ס"א בשם הר"ר אלימלך זצ"ל).

קעד. נפש יתרה אין הולכת לגמרי עד אחר סעדת מוצאי שבת ולכן אין ראוי להתעסק במלאכה שאינה אכל נפש או בתורה עד אחר סעדה דמוצאי שבת (האריז"ל בפע"ח שער ח"י פכ"ד, שערי תשובה ש"ו).

קעה. במוצאי שבת עולה הנשמה יתרה למעלה ושואל לה הקב"ה מה מאכל שמו לפניך, ומה חדושי תורה שמעת ומוקים לה במתיבתא דרקייע (זוהר הקדוש, ש"ק פרשת אמור, כף החיים למהרח"פ סימן ל"א אות כ"ו).

קעו. חמין במוצאי שבת מלוגמא (שבת קי"ט:).

קעז. ופי רפואה נגד עצבות (דברי יצחק אות צ' בשם הק מוהר"ר זוסיא זצ"ל).

קעת. השומר שבת נקרא אדם (ערכי הכנויים, ועיין אמרי יצחק עה"ת פרשת ויקהל).

קעט. שבת קדש נקרא ברית וכן דרש במכילתא בזה "ושמרתם את בריתי" זו ברית שבת, וכן במקבילים הראשונים כי השבת כנגד שמירת היסוד (באר שלמה ערך ב אות כ"ג, ועיין להגרחד"א פרשת יתרו).

קפ. בעת שהאדם רגיל לשבת בעין שם, כך לאחר מותו מוציאים אותו מן הגיהנם, גם אם מוסיף במוצאי שבת מאחרין אותו שלא להכניסו (שכחת לקט בשם סודי רזא).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

מקור ע"ב

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. בינתיים ראו איש אחד שהיה בא מעטף בעטוף של מצוה וכלי זין קשורים תחתיו. אמר רבי חייא, האיש הזה, אחד מן השנים יש בו - או שהוא צדיק שלם, או שהוא בשביל לרמות את בני העולם.

אמר לו רבי יוסי, הרי החסידים העליונים אמרו, הוי דן כל אדם לכף זכות. הנה שנינו, אדם שיוצא לדרך, יתפנו לשלשה דברים - לדורון, לקרב, ולתפלה. מנין לנו? מיעקב. שהרי הוא התפנו לשלשת אלה, וזרז עצמו לדורון, לקרב ולתפלה. והאיש הזה הוא הולך בדרך, הנה יש בו עטוף של מצוה לתפלה, והנה בו כלי זין לקרב. כיון שיש בו שני אלה, השלישי אין לרדף אחריה.

כשקרב אליהם, נתנו לו שלום ולא השיב להם. אמר רבי חייא, הנה אחד מאותם השנים שראויים להיות בו - אין בו, שהרי לא תגן עצמו לדורון, ובדורון כלול השלום. אמר רבי יוסי, אולי היה משתדל בתפלתו, או שמרחיש תלמודו כדי שלא ישכח אותו.

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחא, אדהכי חמו חד בר נש דהוה אתי, מתעטף בעטופא דמצוה וכלי זיינין קטריין תחותיו. אמר רבי חייא, בר נש דין, חד מתרין אית ביה. או זכאה שלים איהו, או לרמאה (את) בני עלמא איהו.

אמר ליה רבי יוסי, הא חסידי עליונין אמרו, הוי דן לכל בר נש לזכו. הא תנינו, בר נש דנפיק לארחא, יתפנין לתלת מלין. לדורון, לקרבא, לצלותא. מנלן מיעקב, דהא לתלת אליו אתפנו, וזרז גרמיה לדורון, לקרבא, לצלותא. והאי בר נש, אזיל בארחא איהו. הא ביה עטופא דמצוה, לצלותא. והא ביה כלי זיינין, לקרבא. כיון דתרין אליו אית ביה, תליתאה לא למרדף אבתרה.

כד קריב לגבייהו, ייבבו ליה שלם ולא אתיב לון. אמר רבי חייא, הא חד מאינון (דפרה ע"א) תרין, דאתחזין למיהו ביה לית ביה, דהא לא אתקין גרמיה לדורון, ובדורון שלמא כליל ביה. אמר רבי יוסי, דילמא איהו משתדל בצלותיה, או מרחיש תלמודיה בגין דלא יעקר ליה.

אֲזִלִּי כַחֲדָא, וְלֹא מִלִּיל הֵהוּא בֵּר
נֶשׁ בַּהֲדִייהֵּ. לְבַתֵּר אֲשַׁתְּמִיטוּ רַבִּי
חֲיִיא וְרַבִּי יוֹסִי וְאֲשַׁתְּדָּלוּ בְּאוּרֵייתָא.
כִּיּוֹן דַּחְמָא הֵהוּא בֵּר נֶשׁ דִּהּוּ
מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרֵייתָא, קָרִיב לְגַבִּייהוּ
וַיְהִיב לֹון שְׁלָם.

אָמַר לוֹן, רַבּוּתִי, בְּמָה חֲשַׁדְתָּוּ לִי,
כִּד יַהֲבִיתוּ לִי שְׁלָם, וְלֹא אֶתִּיבְנָא לָכּוּ.
אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי, דִּילְמָא צְלוּתָא
הָיִית אָמַר, אוּ מִרְחִישׁ בְּתַלְמוּדָךְ.
אָמַר לוֹן, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יָדִין לָכּוּ
לְכַךְ זָכּוּ.

אָבַל אִימָא לָכּוּ. יוֹמָא חַד הָיִינָא
אֲזִיל בְּאַרְחָא, אֲשַׁכְחָנָא חַד בֵּר
נֶשׁ, וְאַקְדִּימָנָא לִיה שְׁלָם. וְהֵהוּא
גִּבְרָא הָוֵה לְסָטִים, וְקָם עָלֵי, וְצִיעַר
לִי. וְאַלְמָלָא דְּאַתְתַּקְפְּנָא בִּיה
אֲצַטְעָרְנָא. מֵהֵהוּא יוֹמָא נִדְרָנָא, דְּלֹא
לְאַקְדָּמָא שְׁלָם, בֵּר לְבֵר נֶשׁ זַפְּאָה.
אֶלָּא אִי יִדְעָנָא בִּיה בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין
דִּיכִיל לְצַעְרָא לִי, וַיִּתְתַּקֵּף בִּי בַּחִילָא.
בְּגִין דְּאָסִיר לְאַקְדָּמָא שְׁלָם לְבֵר נֶשׁ
חֲיִיבָא. דְּכַתִּיב, (ישעיה מ"ט) אֵין שְׁלֹום
אָמַר יִי לְרַשָּׁעִים.

וְהֵהִיא שַׁעְתָּא דַּחְמִינָא לָכּוּ,
וַיַּהֲבִיתוּ לִי שְׁלָם וְלֹא אֶתִּיבְנָא לָכּוּ.
חֲשִׁידָנָא לָכּוּ. בְּגִין דְּלֹא חֲמִינָא בְּכוּ
מִצּוֹה דְּאַתְחַזִּי לְבֵר. וְהָיִינָא כְּמוֹ
כֵּן מֵהֵדָר תַּלְמוּדָאִי. אָבַל הַשְׁתָּא
דַּחְמִינָא בְּכוּ דְּאַתּוֹן זַפְּאִין, הָא אַרְחָא
מִתְתַּקְנָא קַדְמִי.

הָלָכּוּ יַחַד, וְלֹא דִבֵּר אוֹתוֹ הָאִישׁ
עִמָּהֶם. אַחֵר כֶּף נִשְׁמָטוּרְבִי חֲיִיא וְרַבִּי
יוֹסִי וְהַשְׁתַּדְּלוּ בַּתּוֹרָה. כִּיּוֹן שָׂרְאָה
אוֹתוֹ הָאִישׁ שְׁמִשְׁתַּדְּלִים הָיוּ בַּתּוֹרָה,
קָרִב אֲלֵיהֶם וְנָתַן לָהֶם שְׁלֹום.

אָמַר לָהֶם, רַבּוּתִי, בְּמָה חֲשַׁדְתָּם
אוֹתִי כְּשִׁנַּתְתָּם לִי שְׁלֹום וְלֹא הִשְׁבַּתִּי
לָכֶם? אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, אוּלִי הָיִית
אוֹמֵר תְּכַלֶּה אוּ מִרְחִישׁ בְּתַלְמוּדָךְ.
אָמַר לָהֶם, הַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא יָדִין
אֶתְכֶם לְכַךְ זָכּוֹת.

אָבַל אָמַר לָכֶם, יוֹם אֶחָד הָיִיתִי
הוֹלֵךְ בַּדֶּרֶךְ, מִצָּאתִי אִישׁ אֶחָד
וְהַקְדַּמְתִּי לוֹ שְׁלֹום, וְאוֹתוֹ אִישׁ הָיָה
שׁוֹדֵד, וְקָם עָלַי וְצִיעַר אוֹתִי, וְאַלְמָלָא
שֶׁהִתְגַּבַּרְתִּי עָלָיו הֲצַטְעַרְתִּי. מֵאוֹתוֹ
יוֹם נִדְרַתִּי שֶׁלֹּא לְהַקְדִּים שְׁלֹום,
רַק לְאַדָּם צָדִיק, אֶלָּא אִם הִפְרַתִּיו
בְּרֵאשׁוֹנָה, מְשׁוּם שֶׁיְּכֹול לְצַעַר אוֹתִי
וַיִּתְגַּבֵּר עָלַי בְּכַח, מְשׁוּם שֶׁאָסִיר
לְהַקְדִּים שְׁלֹום לְאִישׁ רָשָׁע, שֶׁכְּתוּב
(ישעיה מ"ט) אֵין שְׁלֹום אָמַר ה' לְרַשָּׁעִים.

וְאוֹתָהּ הַשַּׁעָה שְׂרָאִיתִי אֶתְכֶם
וְנִתְתָּם לִי שְׁלֹום וְלֹא הִשְׁבַּתִּי לָכֶם,
חֲשַׁדְתִּי אֶתְכֶם, מְשׁוּם שֶׁלֹּא רָאִיתִי
בָּכֶם מִצּוֹה שְׁנֵרְאִית בַּחוּץ, וְכְמוֹ כֵּן
הָיִיתִי חוֹזֵר עַל תַּלְמוּדִי, אָבַל עֲכָשׁוּ
שְׂרָאִיתִי אֶתְכֶם שֶׁאַתֶּם צָדִיקִים, הִנֵּה
הַדֶּרֶךְ מִתְקַנֶּת לְכַנִּי.

מפני מה הסתיר הקדוש ברוך הוא מבעל "מגלה עמוקות" את המכשלה הנוראה?

פרק א

א. בעל ה"מגלה עמוקות" זכותו יגן עלינו

בשנת שמ"ה נוספה חוליה חשובה, המפארת את שושלת משפחת שפירא. להגאון הקדוש רבי שלמה שפירא, בן הגאון הקדוש רבי נתן נטע, אב בית דין הוראדנא, בעל "מבוא שערים" על "שערי דורא ואמרי שפר" על פרוש רש"י על התורה - נולד בן וקרא שמו על שם אביו - נתן נטע, שברבות הימים נתפרסם על שם ספריו הקדושים "מגלה עמוקות".

ב. מתולדותיו

הרב הקדוש המקבל האלקי רבי נתן נטע שפירא, זכותו יגן עלינו, נולד בפולין, בשנת שמ"ה. בהיותו בן ח"י שנים, לקחו לחתן לבתו הצדיק והנגיד רבי משה אבעלעס.

נכדו הגאון הקדוש רבי יונתן אייבשיץ כותב, כי זקני ה"מגלה עמוקות" היה פה שלישי למרן האר"י זכרוננו לברכה. וכפי הנראה כונתו, שקבל מפי הגאון הקדוש רבי ישראל סרוק, תלמיד האר"י, כי רבנו מביאו בספרו כמה פעמים.

ג. התמנותו לראש ישיבה

בהיותו עדין צעיר לימים, נתעטר בעטרת ריש - מתיבתא על ארץ רפה, קהלה קדושה קראקא - כרכא דכולי ביה, וכונן בה ישיבה גדולה לתלמידים הרבה. רבנים וגאונים יצאו מבית מדרשו, ושם עסק בתורה בקדשה ובטהרה יומם ולילה, לא הניח דבר גדול, מעשה מרובה, ודבר קטן, היות דאביי ורבא, והרביץ תורה באפן נעלה ומיוחד, כאשר העיד עליו בנו הגאון הקדוש רבי שלמה, בהקדמתו לספרו הקדוש "מגלה עמוקות" על ואתחנן: "ובעת למדו עם תלמידיו המקשיבים לקולו, הוציא גחלים ולהבות, בנה חרבות שלשה המה מטיבי הלכות נחצבות, בהם הראה חריפותו ונקיאותו, ועמק שכלו הרחבות, כל התורה בהם מרובות עם ראשי ישיבות..."

(המשך יבא)

עלה אז בדעתו של אחד מהניצולים של התאונה (שהוא חסיד חב"ד), שאולי השישי שנהרג ל"ע לא היו לו מזוזות כשרות בדלתות ביתו. וכשהלך לנחם את משפחת היהודי השישי שנלב"ע, בדק את המזוזה בחדר שהי' ישן הנהרג, ומצא **בנרתיק המזוזה** (מזוזה-האלטער) עשרת הדברות שהיו מודפסים על נייר פשוט!!! כל הנוכחים ראו כן תמהו. וכידוע מה שכתב מרן הבית יוסף זי"ע (יו"ד סימן רפ"ה), וזה לשונו: **שמירת הבית הוא נס נגלה, שהדריים בשאר בתים שאין בהם מזוזה נזקין, והדר בבית שיש בו מזוזה ניצול, עכ"ל.**

בעת ההוא דיווחו כל עיתוני הסביבה אודות המאורע, וכולם (אף הנכרים) הוסיפו, שרואים בחוש איך שהקב"ה שומר את עמו ישראל, שאף אחד מהנכרים לא ניצול מתאונת המטוס, רק ה' אנשים מאחינו בני ישראל, והי' מזה קידוש השם גדול.

השם יתברך יעזור שמצות אלו יגן עלינו מכל גזירות קשות ורעות, ונצליח בכל מעשינו, ושנזכה לראות בנים ובני בנים חיים וקיימים עוסקים בתורה ובמצוות לשמה מתוך בריאות הגוף השלימה, ונזכה לראות בישועת עולמים בביאת אליהו הנביא זל"ט ומלך המשיח במהרה בימינו אכ"ר.

מצוה שאין לה רודפים רדוף אחריה לעשותה וגרול זכות

מצוות אלו תפילין ומזוזה במיוחד לשמירה ולהצלה, כי מצוות אלו הם בבחינת **"מת מצוה"**, שמעטים המה המתעסקים בהם על כן יש להשתדל בזה ביתר שאת ויתר עז. כדאיתא בספר חסידים (סימן רס"א), וזה לשונו:

אהוב לך את המצוה הדומה למת מצוה שאין לה עוסקים, כגון שתראה מצוה בזויה או תורה שאין לה עוסקים כו', אתה תלמדם ותקבל שכר גדול כנגד כולם, כי הם דוגמת מת מצוה, עכ"ל.

וכעין זה כתב גם כן שם (בסימן ק"ה), וזה לשונו: כל מצוה שאין לה דורש ואין מי שיבקש אותה, תדרשנה לפי שהיא כמת מצוה, ומצוה שאין לה רודפים רדוף אחריה לעשותה כו', עכ"ל].

בְּעִיר קֶרְאָקָא

ספור בְּהַמְשִׁכִּים מְשִׁנֵּי בַּעֲלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קֶרְאָקָא

חוֹזְרִים לְקֶרְאָקָא

שְׁתֵּי בְּרִיּוֹת מְשֻׁנוֹת, מְלַבָּשׁוֹת בְּבִלּוּי סְחָבוֹת, שֶׁעָשׂוּ רֶשֶׁם וְזָעַתִּי כְּרוּחוֹת רְפָאִים שֶׁלֹּא מַעֲלָמָא הֵדִין, כְּדַמִּיּוֹת שֶׁל שְׁנֵי מִתִּים שֶׁיֵּצְאוּ מִקְבְּרֵיהֶם, לְאַחַר שֶׁבִּשְׁרָם נִמַּק מִזְמָן, וְרַק שֶׁלְדֵיהֶם קִבְּלוּ שׁוֹב כְּשֶׁר תְּנוּעָה, נִכְנָסוּ לְקֶרְאָקָא וּפְלָסוּ לָהֶם דֶּרֶךְ יֵשֶׁר לַעֲבֹר בֵּיתוֹ שֶׁל רַב הָעִיר.

אֲנָשִׁים הַפִּיטוּ אַחֲרֵיהֶם בְּתַדְהֶמָּה, אִף אֶחָד לֹא זָהָה אוֹתָם, כִּי בְּצִאָתָם הָיוּ גְבָרִים נְאִים בְּמִיטָב שְׁנוּתֵיהֶם, וְאֵלּוּ עָתָה בְּחִזָּרָם מְגִלּוּתָם, נִרְאוּ כְּזֻקְנִים, שִׁבְרֵי כָּלִים, מְגִדְלֵי

פָּרַע, וְקִרְעֵי סִמְרֻטִּים עוֹטְפִים אֶת גּוֹפֶם אֲכֹלֵי הָרְזוֹן.

בַּעַל "מְגִלָּה עֲמָקוֹת", אֲשֶׁר בְּמִשְׁנֵהוּ כָּל שְׁלֹשׁ הַשָּׁנִים לֹא הִסִּיחַ אֶפְלוּ יוֹם אֶחָד אֶת דַּעְתּוֹ מִשְׁנֵי הַקְּצָבִים בַּעֲלֵי-הַתְּשׁוּבָה, בְּהַרְגִּישׁוֹ וּבְהַשְׁתַּתְּפוֹ בְּכָל סְבִלּוֹתֵיהֶם וְעִנּוּיֵיהֶם, חֲכָה בְּאוֹתוֹ יוֹם, יוֹם הַשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁי לְצִאָתָם לְנִדְוִיָּהֶם, בְּצַפְיָה דְּרוּכָה לְבוֹאֵם בְּחִזָּרָה. מֵאִזְ שְׁעוֹת הַבִּקּוּר הַמְּקֻדָּמוֹת עָמַד לִיד הַחֲלוֹן, צוֹפֶה הַחוּצָה בְּכָלִיוֹן עֵינָיִם וּבְמַתִּיחוֹת רַבָּה.

זָכִים וְטַהוֹרִים

וּבְרִאוֹתוֹ מִרְחוֹק אֶת שְׁתֵּי הַדַּמִּיּוֹת הַמוֹזְרוֹת וּמַעוֹרְרוֹת הַסְּלִידָה, יָדַע מִיד שֶׁאֵלָּה הֵם בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה. הוּא אֵץ הַחוּצָה בְּחִלּוֹק הַשָּׁנָה וּבְלִי מְגַבְעָת, וְרָץ לְקֶרְאָתָם כְּאֵלּוּ הָיָה נֶעַר עַל יָמִים, וּבִפְרָשׁוֹ אֶת יָדָיו לְרוּחָה הַכְּרִיז בְּקוֹל רוֹטֹט מִהִתְרַגְּשׁוֹת:

"בְּרוּכִים הַבָּאִים, צְדִיקִים וְקְדוֹשִׁים! בַּעֲלֵי תְּשׁוּבָה זָכִים וְטַהוֹרִים!"

הוא נתן להם שלום ברב חֲדָוָה, לַחֹץ אֶת יְדֵיהֶם בַּחֲמִימוֹת בְּהִרְיָחוֹ אֶת רִיחָם בַּתַּעֲנוּג רוּחָנִי עֲלָאִי:

”הֲרִי אַתֶּם מְפִיצִים סְבִיבְכֶם רִיחַ שֶׁל גֹּן עֵדֶן!”

הוא הִכְנִיס אוֹתָם לְבֵיתוֹ בְּרַב כְּבוֹד, כְּשֶׁהוּא מְפִיז וּמְכַרְכֵּר סְבִיבָם בַּחֲבֵה רַבָּה, מְשַׁמֵּשׂ אוֹתָם בְּעֶצְמוֹ, מֵבִיא לְכְבוֹדָם אֶת הַכָּרְסָאוֹת הַנָּאוֹת בְּיוֹתֵר וּמְבַקֵּשׁ מֵהֶם לְשִׁבְתָּ, וְתוֹךְ כְּדִי כֵן הוּא נוֹפֵל עַל צִנְאָרָם וּמְחַבֵּק אוֹתָם וְלוֹחֵץ אוֹתָם אֵלָיו בְּאַהֲבָה וּבְהַעֲרָצָה.

”אֲשֶׁרִיכֶם וְאֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם!” מְבִיעַ הָרַב אֶת רַחֲשֵׁי לִבּוֹ, ”הֲרִי אַתֶּם בְּעֲלֵי תְשׁוּבָה גְמוּרִים! אֲפֹלוּ גְדוּלֵי הַצְדִּיקִים לֹא יִנְחֲלוּ בְּעוֹלָם הַבָּא כְבוֹד וּגְדֻלָּה כְּמוֹכֶם! בְּמָקוֹם שֶׁבְּעֲלֵי תְשׁוּבָה עוֹמְדִים אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד!” הוּא הֵבִיא לַפְּנִיָּהֶם כְּבוֹד מְכֹל טוֹב, וּבִרְאוּתוֹ אֶת מִבְטֵי הַשְּׂאֵלָה עַל פְּנִיָּהֶם, אִם כָּבֵר מְתָר לָהֶם לְאָכַל מִזֹּון מְשֻׁבָּח, הִרְגִיעַ אוֹתָם בְּדַבְּרֵי עֵידוֹד וְנַחֲמָה: ”אֲכֹלוּ, בְּנֵי, אֲכֹלוּ! מַעֲתָה הַכֹּל כָּבֵר מְתָר לָכֶם! מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה לֹא תוֹסִיפוּ לַהֲיֹת נָעִים וְנָדִידִים בְּעוֹלָם וְלֹא תַעֲנוּ יוֹתֵר אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּיִסּוּרֵי הַגְּלוּת! תוּכְלוּ לְהַשְׁאֵר לְגוֹר בְּקִרְאָא יָחַד עִם נְשׁוֹתֵיכֶם! בָּרֵם, יְהִיָּה אֲסוּר לָכֶם לַעֲסֹק בְּמִסְחָר, אֲלֹא לְהִתְפָּרֵנס בְּיִשָּׁר מַעֲבֹדֹת כְּפִים! תוּכְלוּ לַהֲיֹת סַבָּלִים, חוֹטְבֵי עֲצִים, שׁוֹאֲבֵי מַיִם, שׁוֹמְרֵי לֵילָה וְכַדּוּמָה, מֵה שִׁיזְדַּמֵּן לָכֶם! וְאַנִּי יְכוֹל לְהִבְטִיחַ לָכֶם שֶׁעֲבֹדָה לֹא תַחֲסֹר לָכֶם! אֲבַקֵּשׁ מִבְּעֲלֵי הַבָּתִּים, תוֹשְׁבֵי הָעִיר, שִׁיזְדָּאָו לָכֶן שֶׁתוּכְלוּ לְהִרְוִיחַ אֶת לַחֲמֶכֶם, וְשֶׁאֵף אֶחָד לֹא יַעֲלֶה עַל דֶּל שֶׁפָּתִיו וְלֹא יִזְכֹּר לָכֶם אֶת מַעֲשֵׂי הַחֲטָא שֶׁלָּכֶם בְּעֶבֶר! כִּי חֲטָאֵיכֶם אֵינֶם קִיָּמִים עוֹד! הֵם נִשְׁטָפוּ וְנִמְחָקוּ בְּדָם וּבְזַעַה וּבְמַחַ עֲצֻמוֹתֵיכֶם הַמְּעֻנּוֹת! לֹא יִזְכְּרוּ וְלֹא יִפְקְדוּ וְלֹא יַעֲלוּ עַל לֵב לְעוֹלָם!”

יְהוּדֵי קִרְאָאָא כָּבֵר כְּמַעַט שִׁכְחוּ אֶת הַמֵּאֲרָע שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָצִים, שֶׁהִקְשִׁילוּ אֶת הָעִיר בְּמֵאֲכָלֵי טִרְפָּה בְּמִשְׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת, וְאֲשֶׁר בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל גָּזַר עֲלֵיהֶם לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל רְכוּשָׁם וְלַהֲיֹת נָעִים וְנָדִידִים בְּעוֹלָם. מֵאֵז עֲבְרוּ כָּבֵר שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְהָעֲנָן יָרַד מִסְדֵּר הַיּוֹם.

(המשך יבוא בעז"ה)

ספר מִזְכָּה הָרָבִים בְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס
גודל מעלת שכר המזכה את הרבים

מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדרשים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזכיר את
הרבים, או שנותן כסף להדפיס

אין שיעור וערך לגודל שכר האדם המזכה נפשות ומקרבן לתורה
כ. בעלי תורה היראים והחרדים לדבר השם שחלים ומזדעזעים מפני
כבודו יתברך מוטל עליהם להשגיח על עוברי רצונו יתברך, להדריכם
בדרך הישר עד כי ישובו מדרכם הרעה לעבודתו יתברך.

והענין מבואר בזוהר הקדוש פרשת תרומה (דף קכ"ט) דאין שיעור וערך
לגודל שכר האדם המזכה נפשות ומקרבן לעבודתו יתברך, כי
הכרוז יוצא בקול גדול ואומר עליונים ותחתונים אסהודי סהדותא, מאן
הוא דבורא נפשות ומזכה לחייביא ההוא שכתר מלכות בראשו ההוא ראוי
לעלות השתא קמי מלכא דהא מלכא ומטרוניתא שאלו עליה, כדין אזדמן
תרין סהדין מאינן עיני ה' דמשטטי בכל עלמא וקיימין בתר פרגודא
וסהדין סהדותא דא, ואמרי הא אנן סהדין על פלניא בר פלניא דמזכה
רבים ומסירם מדרכם המקולקל, זכאה חולקיה דהא אבוי נזכר בגינו
לטובה, דא איהו עביד לתתא נפשאן דחייביא דהוו מסטרא אחרא, כדין
אתייקר קוב"ה בחדוא שלימתא, ביה שעתא אזדמן חד ממנא דאיהו
גזברא על דיוקנן דצדיקיא ברזא דשמושא דאתון דאתקרי ברזא
יהודיע"ם בכתרא דשמושא דשמא קדישא, ורמיז קודשא בריך הוא לההוא
ממנא ואייתי דיוקניה דההוא בר נש דעביד נפשאן דחייביא וקאים ליה
קמי מלכא ומטרוניתא, ואנא אסהדנא עלי שמיא וארעא דבהיא שעתא
מסרין ליה לההוא דיוקנא, דהא לית לך כל צדיקא בהאי עלמא דלא חקיק
דיוקניה לעילא תחות ידא דההוא ממנא, ומסרין בידיה ע' מפתחן דכל
גנזייתא דמאריה בהו, כדין מלכא בריך לההוא דיוקנא מכל ברכאן דברוך
לאברהם כד עביד נפשאן דחייביא שהיה מגייר גרים ומקרבן תחת כנפי
השכינה, וקב"ה רמיז לד' משריין עלאין ונטלין לההוא דיוקנא ואזלי
עמיה ואיהו עאל לע' עלמין גניזין דלא זכי בהו בר נש אחרא בר אינן
גניזין לאינן דעבדי נפשיהון דחייביא, ואלמלי הוו ידעו בני נשא כמה
תועלתא וזכו זכאן בגינייהו כד זכו להון, הוו אזלי אבתרייהו ורדפי לון כמאן

דרדף בתר חיין, מסכנא זכי לבני נשא בכמה טבאן בכמה גניזין עלאין לאו איהו כמאן דזכי בחייביא, מה בין האי להאי, אלא מאן דמשתדל בתר מסכנא איהו אשלים חיין לנפשיה וגרים ליה לאתקיימא וזכי בגיניה לכמה טבאן להווא עלמא ומאן דמשתדל בתר חייביא איהו אשלים יתיר, עביד לסטרא אחרא דאלהים אחרים דאתכפייא ולא שלטא ואעבד ליה משלטנותיה, עביד דאסתלק קב"ה על כורסי יקריה, עביד להווא חייבא נפשא אחרא זכאה חולקיה עד כאן לשון הזוהר, אשרי לו ואשרי חלקו אמנ סלה וכן יהי רצון.

(אור צדיקים)

מי שמזכה את הרבים לחזור בתשובה בתוכחתו

כא. מה גורם לעולם ולנפשו ומה מאוד גדלה מעלת המזכה את הרבים, כמבואר בזוהר הקדוש פרשת תרומה (דף קכ"ח ע"ב) וזה לשונו: זכאה בעי למרדף בתר חייבא ולמקני ליה באגר שלים, בגין דיעבר מניה ההוא זוהמא ויתכפייא סטרא אחרא ויעביד לנפשיה בגין דיתחשב עליה כאלו הוא ברא ליה, ודא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקב"ה יתיר משבחא אחרא ואסתלקותא יתיר מכלא, מאי טעמא בגין דאיהו גרים לאכפייא סטרא אחרא ולאסתלקא יקרא דקב"ה, ועל דא כתיב באהרן (מלאכי ב, ו) "ורבים השיב מעון", וכתיב (שם, ה) "בריתי היתה אתו". תא חזי כל מאן דאחיד בידא דחייבא ותב לגביה למשבק ארחא בישא, איהו אסתלק בתלת סלוקין, מה דלא אסתלק הכי בר נש אחרא, גרים לאכפייא סטרא אחרא וגרים דאסתלק קב"ה ביקריה וגרים לקיימא כל עלמא בקיומיה דלעילא ותתא, על האי בר נש כתיב בריתי היתה אתו החיים והשלום, וזכי למחמי בנין לבנוי, וזכי בהאי עלמא וזכי לעלמא דאתי, כל מארי דינן לא יכלין למידן ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי, עאל בתריסר תרעי ולית מאן דימחי בידיה, ועל דא כתיב (תהלים קיב, ג), "גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יבורך" וגו', עד כאן לשונו.

תרגום ללשון הקודש: זכאי לרדוף אחר הרשע ולקנותו בשכר מלא, כדי שיעביר ממנו זוהמא ההיא ולהכניע הסטרא אחרא, ויעשה אותו, כי נחשב לו כאלו הוא ברא אותו. וזה הוא שבח, שיתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא, יותר משבח אחר, והתעלות הזו היא יתירה מכל. מהו הטעם. משום שהוא גרם להכניע הסטרא אחרא, ולהעלות כבוד הקדוש ברוך הוא. ועל זה כתוב באהרן, "ורבים השיב מעון". וכתוב "בריתי היתה אתו".

המשך בסוף עמוד לב

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי
מהתרגומות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי אור הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

בית המדרש מורשת התורה רחוב העצמאות 30, בנימינה

בסיעתא דשמיא, לסדר ממלכת כהנים וגוי קדוש, ה'תש"ע.

מזמור לתודה לכבוד תורתו והדר הגאון הצדיק רבי שלום יהודה גראס כ"ק
האדמו"ר מהאלמין שליט"א, מקים עליה של תורה ב"מפעל הזהר העולמי", נעם
השם יתברך בישועתו.

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו", לראות פלאות שעושה כבוד תורתו
במפעלו הכביר אשר ידו עשתה, להגדיל תורה ולהאדירה, לזכות עם ישראל
קדושים, לטעם מנהר יוצא מעדן הזהר הקדוש, אשר פוגו מרנא ורננא רבי
שמעון בר יוחאי זיע"א.

הנה זכה כבוד תורתו וזכה בעשרות חבוריו היקרים, הן בעניני קדשת פשרות
המאכלים והן בעניני טהרת הנפש רוח נשמה שבאדם הערוכים כשלחן הפנים
בענינים רבים. וכביר ידו מצאה בהקמה וחזק שעורי "אור הרשב"י" לקבע
למודים בזהר הקדוש בכל רחבי הארץ, וברוך השם התרבו לכמה מאות. והדברים
מתפרסמים בעלוני "אור הזהר" המחזקים ומקדשים את הלומדים להיות עם
אחד. והגדיל תורה בספרו "אור הזהר" המקיף באלפיו ממקורות כל גדולי ישראל
שדברו בשבחי הרשב"י זיע"א ומעלת הזהר הקדוש והזכות הרבה מאד לכל
ההוגה בו. וזכה גם להדפיס את הספר הקדוש "תקוני הזהר" המחלק לימי השנה
ללמד בו דף ליום.

וידיעים ומפרסמים דברי הזהר הקדוש, כי בהאי ספרא יפקון עם ישראל
מגלותא ברחמים מהרה [נשא קכד]: ולפיכך עמל בהם מרנא האר"י החי, ובזה
הלשון ממש התפרסמו דברי רבנו הרש"ש זיע"א, שאמר לבנו הרב חזקיה יצחק
זיע"א ברגעי הקדש טרם עלית נשמתו: "יודע אני שבזכות הזהר הקדוש וכתבי
הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלויים גאולתנו וביאת משיח צדקנו"
[ספר הרש"ש].

וברוך השם זכנו השם יתברך לקבע עצמנו בחבורת קהלתנו השם ישמרם

ויחיים, לקרא בזהר הקדוש כמדת נשמתנו, ומדי שבת קדש אנו לומדים בקביעות דף לאחד בתקוני הזהר, בבחינת גר לאחד גר למאה, ועוד מרחיבים למוד בספר אור-הזהר, ובמוצאי שבת קדש זוכים להסתופף בשעורו השבועי הגדול בזהר הקדוש של מורנו ורבנו המקבל הרב אברהם מרדכי יצחקי שליט"א, הרב מפרת. מלבד מה שגם בימי שבוע אנו מוסיפים למוד בלמוד היומי ובשעורי הקהלה.

ושמחה רבה שמחנו להודיע כי כבוד תורתו עומד להדפיס עוד את כל חלקי הזהר הקדוש ולהפיצם בשוה לכל נפש יהודי, ועוד את חבורו החדש על גדולי ישראל והזהר הקדוש, ומי יתן ויוסיף חילים גם לחדש חבוריו הראשונים, ונזכה בהם ללמד וללמד ולקיים דברי תורת השם באהבה.

ובאמת קטנתי מכל החסדים, ובקשתנו רק להתקרב אל הקדש כצעירי התלמידים המתחילים, להודות ולהלל ולשבח להשם יתברך על שזכינו לכל זה בדורנו.

וממקור הברכות יברך כבוד תורתו שליט"א על כל העידוד והחזק להעמדת התורה והנחלתה לרבים, וחזק לבבות רבים המתעוררים בכל זה ומתקרבים לאבינו שבשמים, ובדאי מאיר תקון גדול בעליונים ובתחתונים לפעל ישועות בקרב הארץ. יברך כבוד תורתו שליט"א וזכות הרשב"י וזכות הזהר הקדוש וזכות הרבים עומדת לבריאות גופא ונהורא מעליא, להרבות חילו בתורה ובתלמידים ובכל המפעל הגדול.

ונזכה כלנו מהרה לאור חדש על ציון יאיר, ויתקיימו בנו דברי הזהר הקדוש לאקמא שכונתא מגלותא ברחמי, ולעלוי שכונת גגנו, ומהרה תחזינה עינינו בשוה השם ציון, בביאת הגואל ובבנין אריאל במהרה בימינו אמן.

ביקרא זהר אורייתא:

משה עמיאל

המשך 'מזכה רבים כהלכתה' מעמוד ל'

בוא וראה, כל מי שאוחז ביד הרשע, והשתדל בו שיעזוב דרך הרע, הוא עולה בג' עליות, מה שלא עלה כך אדם אחר, גורם להכניע את הסטרא אחרא, וגורם שיתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו, וגורם לקיים על העולם בקיומו למעלה ולמטה. ועל אדם זה כתוב, "בריתי היתה אתו החיים והשלום". וזוכה לראות בנים לבניו, וזוכה בעולם הזה, וזוכה לעולם הבא. כל בעלי הדין לא יכלו לדון אותו בעולם הזה ובעולם הבא, נכנס בי"ב שערין ואין מי שימחה בידו. ועל זה כתוב, "גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יבורך" וגו'.

